

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, narozený X
státní příslušnost Íránská islámská republika
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Jakubem Jančovičem
sídlem Široká 97/3, Přerov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2026, č. j. OAM-5615-17/ZR-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále

jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost zaměstnanecké karty udělené žalobci a současně byla žalobci podle § 46e odst. 2 téhož zákona stanovena třicetidenní lhůta od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 1. 4. 2025 ve věci sp. zn. 2 T 139/2024 byl žalobce pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku jednak k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, který byl odložen na zkušební dobu 18 měsíců, a jednak k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 18 měsíců. V září 2025 pak bylo podmíněně upuštěno od zbytku trestu zákazu činnosti. Uvedeným byl naplněn důvod pro zrušení zaměstnanecké karty dle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona a o pobytu cizinců.
3. Žalovaný s odkazem na § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvedl, že v tomto případě zákon nestanoví povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Na druhé straně nepřehlédl, že dle správní judikatury má článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod přednost před zákonem, a otázkou přiměřenosti se na podkladě tvrzení žalobce zabýval. Konstatoval, že činnost žalobce, který řídil motorové vozidlo s naměřenou hodnotou 2,52 g/kg alkoholu v krvi, je nebezpečná ve vztahu k provozu na pozemních komunikacích. Žalobce navíc v tomto stavu způsobil dopravní nehodu se vznikem škody ve výši 140 000 Kč. Není důvod brát na zájmy žalobce větší ohled, než jaký bral sám žalobce na ostatní účastníky silničního provozu. Žalobce má v ČR manželku a nezletilého syna, nežije s nimi však ve společné domácnosti. Patrně nebydlí ani se svou matkou, která rovněž žije v ČR. Je na žalobci, jakou formu rodinného soužití nadále zvolí. Napadeným rozhodnutím není vyloučen budoucí pobyt žalobce v ČR. Ani Úmluva o právech dítěte nestanoví, že oba rodiče musí žít se svým dítětem v jednom státě.
4. Dle žalovaného není nejlepší zájem dítěte trumfovou kartou, která v řízení přebije vše ostatní. Žalobce sám nebral ohled na nejlepší zájem svého syna, když spácháním trestného činu ohrozil svůj pobytový status a s ním spojenou možnost společného soužití. Ohrozil také svou možnost v ČR pracovat. Za případné zhoršení ekonomické situace si může žalobce sám, neboť spáchal trestnou činnost. Zrušení zaměstnanecké karty žalobce neznamena ztrátu pobytového statusu členů jeho rodiny. Žalobce není nucen kontakt s rodinou přerušit, v ČR případně může realizovat svůj pobyt jiným, byť ne tak výhodným způsobem. Čím menší a zprostředkovanější je dopad na dítě, tím větší prostor pro upřednostnění jiného zájmu se vytváří. Žalovaný tedy považuje napadené rozhodnutí za přiměřené.
5. Žalobce v podané žalobě nerozporoval pravomocné odsouzení za úmyslný trestný čin. Namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost. Žalovaný na jedné straně uvádí, že není povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, současně však tvrdí, že otázku souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod posuzoval. Vnitřní rozpornost rozhodnutí je dle správní judikatury důvodem nepřezkoumatelnosti. Dále došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce uplatnil konkrétní námitky zásahu do svého rodinného života, zejména s ohledem na existenci nezletilého syna a soudně upravený pravidelný styk. Žalovaný tyto námitky odmítl jako obecné, aniž by se jimi věcně zabýval. Pokud žalovaný považoval příslušné námitky za obecné, bylo jeho povinností vyzvat žalobce, aby tyto námitky doplnil. Žalobce má zájem, aby byl efektivně zahrnut ve výchově syna. Skutečnost, že s matkou neudrhuje společnou domácnost,

neznamená, že se se synem nestýká. Styk je aktuálně upraven předběžným opatřením a i dle opatrovnického soudu je v zájmu nezletilého.

6. Žalovaný ztotožnil absenci společné domácnosti s neexistencí rodinného života, což je v rozporu s judikaturou správních soudů i Evropského soudu pro lidská práva. Existence rodinného života není podmíněna společným bydlením, nýbrž reálnými osobními vazbami a výkonem rodičovských práv. Argumentace žalovaného, že zrušení zaměstnanecké karty nepředstavuje vyhoštění, je pro posouzení zásahu do rodinného života irelevantní. Žalobce nemá žádnou jinou možnost jak zajistit legálně svou přítomnost na území ČR, a tedy vídat se se synem a hradit na něj výživné. Žalobce naopak ztratí možnost obživy na území ČR. Nadto v Íránu probíhají nepokoje, většina letů do země a ze země je zrušena, v ulicích dochází ke střetům mezi příslušníky ozbrojených sil a demonstrujícími občany. V případě návratu nebude zaručena bezpečnost žalobce, v důsledku výpadků internetového připojení se může stát, že nebude možné zajistit ani telefonický či audiovizuální kontakt se synem. Žalovaný se otázkou nejlepšího zájmu nezletilého zabýval pouze obecně. Takový postup je v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 950/19. Je jednoznačné, že je v zájmu nezletilého styk s otcem udržovat. V případě, kdy bude žalobci znemožněno na území ČR pracovat, nebude žalobce schopen hradit výživné na syna a nebude ani schopen s ním udržovat pravidelný styk.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný znovu poukázal na povahu a závažnost žalobcem spáchaného trestného činu. Dle žaloby žalobce sám sebe pasuje do role toho, komu je ublíženo, ačkoli je to on sám, kdo svým vědomým úmyslným jednáním zapříčinil ukončení svého pobytového oprávnění. Jen shodou okolností nezávislých na vůli žalobce nemělo jeho jednání fatální následky. Vnitřní rozpornost rozhodnutí žalovaného nenastala. Ten postupoval ve shodě se zákonem o pobytu cizinců a aktuální judikaturou. Žalobou napadené rozhodnutí je též dostatečně odůvodněno, a není tedy nepřezkoumatelné. Žalobce ve správním řízení neuváděl, že má soudně upravený styk se synem. Žalovaný posoudil přiměřenost zásahu ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Situaci v Íránu žalobce ve správním řízení neargumentoval, ač mohl. Nadto žalovaný žalobci nepřikazuje, aby odcestoval do Íránu. Vyživovací povinnost k synovi není překážkou zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Syn žalobce není závislý na jeho výlučné péči. Žalobci nebyl vysloven zákaz pobytu na území ČR.
8. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 1. 4. 2025, č. j. 2 T 139/2024-103, byl žalobce odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky a byl mu uložen trest uvedený výše. Z rozsudku plyne, že žalobci bylo naměřeno 2,52 g/kg alkoholu v krvi a že žalobce při řízení motorového vozidla v tomto stavu způsobil dopravní nehodu. Z obsahu evidence rejstříku trestů vyplývá, že jde o jediné odsouzení žalobce pro trestnou činnost spáchanou v ČR. Po oznámení o zahájení správního řízení se žalobce vyjádřil tak, že odnětí zaměstnanecké karty by mu znemožnilo obživu a způsobilo by zpřetrhání vazeb s jeho synem, který v ČR žije. Žalobce se synem rád tráví čas a chce se podílet na jeho rozvoji. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak bylo popsáno výše.
9. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

10. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
11. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty mj. z důvodů uvedených v § 37.
12. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
13. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Podle odst. 2 téhož ustanovení státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
14. Podstata žaloby směřuje k otázce přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, konkrétně žalobce zdůrazňuje narušení jeho vztahu se synem.
15. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví, jakými okolnostmi se má správní orgán zejména zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. U kterých rozhodnutí je tak správní orgán povinen učinit, je třeba zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto povinnost nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, nebo např. ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33). Typicky se posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců podle § 174a odst. 3 výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování podle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.
16. Z obsahu správního spisu vyplývá a mezi stranami není sporné, že žalobce byl pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 1. 4. 2025, č. j. 2 T 139/2024-103, za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. V důsledku uvedeného odsouzení byly splněny podmínky pro použití § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení, jak je koncipováno, nedává správnímu orgánu možnost jakéhokoli správního uvážení, například s ohledem na závažnost trestného činu či okolnosti jeho spáchání či výši uložených trestů.
17. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, který se zabýval obdobnou úpravou zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů v případě pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, uvedl, že: „V daném případě dochází ke střetu práva na ochranu rodinného života stěžovatele a veřejného zájmu na ochraně společnosti. S ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při

přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální brozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.“

18. Z judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že při střetu práva na ochranu rodinného života cizince a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl v případě spáchání úmyslné trestné činnosti test proporcionality již zákonodárce. Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku dále dovodil, že výjimkou z výše uvedených závěrů by byla situace, kdy by zásah do života cizince dosahoval takové intenzity, u které by bylo třeba zvažovat zmírňující správní uvážení či neaplikaci konkrétního právního předpisu. Uvedené závěry pak Nejvyšší správní soud potvrdil v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, či ze dne 14. 3. 2018, č. j. 5 Azs 214/2017-37. I přesto, že zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zabývat se přiměřeností dopadů podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nezabývá to podle stávající judikatury správních soudů správní orgány povinnosti respektovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
19. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, se uvádí, že „V otázce posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatele se Nejvyšší správní soud s městským soudem ani s žalovanou neztotožňuje. Napadená rozhodnutí vycházela z toho, že zákon o pobytu cizinců v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) posouzení přiměřenosti výslovně nepožaduje, a proto jej nebylo třeba provést, avšak zcela opomněla článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30). Veřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli.“. Přiměřenost dopadu rozhodnutí je tedy třeba posuzovat i v dalších případech ke konkrétní námitce (např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39; či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33). Znamená to, že pokud cizinec vznesl konkrétní námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. další rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36; či ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37; ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32; nebo ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Na tom nic nemění ani novela § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 nový odst. 3 (k tomu obdobně srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS). Aktuálně rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, uvedl, že přiměřenost s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod posuzuje správní orgán i tehdy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci či ze spisu.
20. V posuzované věci směřuje k otázce zkoumání přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí v první řadě námitka nepřezkoumatelnosti. Není však důvodná, neboť napadené rozhodnutí vnitřní rozporností netrpí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětloval totéž, co soud v textu výše. Zákon o pobytu cizinců sám o sobě zkoumání přiměřenosti v této věci nevyžaduje, když se k takovéto koncepci právní úpravy rozhodl český zákonodárce. Žalovaný nicméně nepřehlédl mezinárodní závazky ČR a s odkazem na správní judikaturu týkající se čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod

přistoupil k hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. To je podstatné, a takový postup nebrání soudnímu přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí.

21. Zbylá část žaloby se v podstatě týká vztahu žalobce a jeho syna, jímž se dle žaloby žalovaný zabýval nedostatečně, resp. dopad rozhodnutí do tohoto vztahu měl žalovaný vyhodnotit nesprávně.
22. Soud konstatuje, že ve vztahu k této otázce žalovaný neignoroval tvrzení žalobce a náležitě se jimi zabýval. Žalovaný má však pravdu, když ve vyjádření k žalobě uvádí, že se nemohl zabývat přímo tím, že žalobce má se synem soudně upravený styk, neboť o této skutečnosti žalobce hovoří teprve v žalobě. Ve správním řízení žalobce takovou okolnost neuváděl. Není to však příliš podstatné, neboť správnímu orgánu bylo zřejmé, že žalobce má v ČR nezletilého syna, s nímž do jisté míry udržuje rodičovský kontakt, přestože s ním nežije ve společné domácnosti. S touto skutečností se žalovaný vypořádal, přičemž jemu neznámá informace, že styk žalobce se synem je upraven soudně, by na věci stěžejí něco změnila. Nebylo rovněž třeba žalobce vyzývat k upřesnění námítky nepřiměřenosti, neboť podstata námítky, tj. existence rodičovského vztahu žalobce k nezletilému synovi žijícímu na území ČR a jeho zájem o výchovu syna, byla zřejmá.
23. Pokud jde o vlastní posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, soud se s náhledem žalovaného ztotožňuje. Žalovaný má pravdu, že vina padá především na bedra samotného žalobce, od jehož spáchání úmyslného trestného činu se odvíjí i komplikace v jeho soukromém a rodinném životě. Žalobce je v ČR cizincem a měl si uvědomit, že páčáním trestné činnosti ohrožuje své pobytové oprávnění a v konečném důsledku si komplikuje výchovu syna. Je zřejmé, že vztah otce a syna by mohl být ovlivněn případným odloučením, pokud by žalobce vycestoval. Jak však žalovaný popsal, žalobci nebyl do budoucna zakázán pobyt na území ČR, byť je zřejmé, že žalobce si svou pobytovou situaci zkomplikoval. Žalovaný nezaměnil neexistenci společné domácnosti za absenci styku žalobce se synem. Pochopitelně však podotkl, že intenzita zásahu do vztahu žalobce a syna, kteří ani nežijí ve společné domácnosti, není taková, jako kdyby rodinní příslušníci společnou domácnost sdíleli a syn by byl v každodenní péči otce. Tak tomu ovšem v tomto případě není.
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, mj. konstatoval: *„To neznamená, že by byla vyloučena aplikace ústavního principu přiměřenosti zásahů do ústavně garantovaných základních práv nebo svobod, např. do práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, případně do jiných základních práv. Těžko však hovořit o základním právu v souvislosti s neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu; s tím musí každý cizinec počítat. Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře ohrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.)“*
25. Situaci v Íránu žalobce ve správním řízení neargumentoval vůbec, tehdy ostatně nebyla tak dramatická jako nyní (válečný konflikt). Napadené rozhodnutí však nezakládá povinnost žalobce vycestovat do Íránu, přičemž i kdyby k němu v budoucnu mělo dojít, může žalobce využít zmíněných jiných prostředků právní ochrany, nikoli zaměstnaneckou kartu. Možná

komplikace v ekonomické sféře žalobceho života se rovněž nabízí, nicméně žalobce je ekonomicky aktivní člověk, který případně může výdělečnou činnost realizovat mimo ČR. Zrušení zaměstnanecké karty tak bez dalšího neznamená, že by žalobce nemohl hradit výživné na svého syna.

26. Při poměření uvedených aspektů na straně žalobce a jeho rodiny s tím, že žalobce spáchal úmyslný přečin, jímž i s ohledem na naměřenou hodnotu alkoholu nepochybně ohrozil životy a zdraví dalších účastníků silničního provozu, soud ve shodě s žalovaným uzavírá, že napadené rozhodnutí nedopadne nepřiměřeně do soukromých a rodinných poměrů žalobce. Nepříjemné důsledky z napadeného rozhodnutí plynoucí vyvolal žalobce sám svou úmyslnou trestnou činností. Zájem dítěte žalovaný nepominul, nicméně přítomnost dítěte v ČR nemůže pro cizince znamenat bílko šek k udržení pobytového oprávnění i přes páchaní trestné činnosti. Také dle přesvědčení soudu nejde o tak mimořádný případ, aby bylo nutno učinit závěr, že s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty nepřiměřené dopadům do soukromého a rodinného života žalobce.
27. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že byly splněny podmínky pro zrušení zaměstnanecké karty žalobce. Proto byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, když žalovaný po výzvě soudu s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
28. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemu však náklady přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 1. dubna 2026

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce